

Súd: Krajský súd Prešov  
Spisová značka: 11CoCsp/1/2020  
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8319201186  
Dátum vydania rozhodnutia: 21. 05. 2020  
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Viera Zol'áková  
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2020:8319201186.1

## ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Viery Zol'ákovvej a členov senátu JUDr. Milana Majerníka a JUDr. Andreja Radomského, v právnej veci žalobkyne: P. X., K.. XX.XX.XXXX, O. S. XXXX/XX, XXX XX Z., právne zastúpenej JUDr. Igorom Šafrankom, advokátom, IČO: 31 954 448, so sídlom Sovietskych hrdinov 163/66, 089 01 Svidník, proti žalovanému: PROFI CREDIT Slovakia, s. r. o., IČO: 35 792 752, so sídlom Pribinova 25, 811 09 Bratislava, právne zastúpenému Advokátskou kanceláriou JUDr. Andrea Cviková, s. r. o., IČO: 47 233 516, so sídlom Kubániho 16, 811 04 Bratislava - Staré Mesto, o primerané finančné zadost'učinenie vo výške 537,14 eur, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Humenné, č. k. 9Csp/43/2019-59 z 08. júla 2019 takto

### rozhodol:

Potvrdzuje rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom I. výroku o povinnosti žalovaného zaplatiť žalobkyni 300,- eur a III. výroku o trovách konania.

Priznáva žalobkyni proti žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

### odôvodnenie:

1. Okresný súd Humenné (ďalej len „súd prvej inštancie“) napadnutým rozsudkom uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobkyni 300,- eur do 3 od právoplatnosti tohto rozsudku, zamietol žalobu v prevyšujúcej časti a priznal žalobkyni náhradu trov konania v rozsahu 100 % z priznanej sumy.

2. 2.1 Súd prvej inštancie vychádzal pri rozhodovaní zo skutočností, že žalobkyňa sa žalobou podanou na súde 26. júla 2016 domáhala proti žalovanému vydania bezdôvodného obohatenia vo výške 537,14 eur s príslušenstvom a vyhlásenia zmluvných podmienok obsiahnutých v zmluve o revolvingovom úvere za neplatné, z dôvodu neprijateľnosti. Súd rozsudkom, č. k. 18C/264/2016-50 z 18. mája 2017, uložil žalovanému povinnosť vydať žalobkyni bezdôvodné obohatenie vo výške 537,14 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne z tejto sumy od 30. novembra 2016 do zaplatenia do troch dní od právoplatnosti rozsudku a určil, že zmluvná podmienka v zmluve o revolvingovom úvere č. XXXXXXXXXXXX z 26. marca 2014, uvedená v článku 8, bod 8.1., v znení: „Predmetom tejto dohody o poskytnutí služby je záväzok veriteľa poskytnúť dlžníkovi na jeho žiadosť a po splnení nižšie uvedených podmienok službu spočívajúcu v možnosti odkladu maximálne troch akýchkoľvek splátok úveru resp. revolvingu poskytnutého na základe žiadosti/zmluvy uzavretej medzi veriteľom a dlžníkom (ďalej ako „úver/revolving“) a záväzok dlžníka zaplatiť veriteľovi odplatu a) za poskytnutie služby spočívajúcej v možnosti odkladu splatnosti splátok úveru vo výške 121,70 eur a b) za poskytnutie služby spočívajúcej v možnosti odkladu splatnosti splátok revolvingu vo výške 82,98 eur v prípade, ak bude dlžníkovi revolving poskytnutý. Odplatu je veriteľ oprávnený na základe vlastného uváženia jednostranne znížiť, k čomu dlžník udeľuje veriteľovi svoj súhlas. Veriteľ je povinný písomne oznámiť dlžníkovi stanovenú zníženú výšku odplaty, pričom písomné oznámenie bude tvoriť prílohu tejto dohody o poskytnutí služby“, je neplatná z dôvodu jej neprijateľnosti. Ďalej určil, že zmluvná podmienka v zmluve o revolvingovom úvere

č. XXXXXXXXXXXX z 26. marca 2014, uvedená v článku 8, bod 8.4., v znení: „Odplata za poskytnutie odkladu splatnosti úveru je splatná dňom uzavretia tejto dohody o poskytnutí služby. Veriteľ a dlžník sa dohodli na započítaní vzájomných pohľadávok, a to pohľadávky dlžníka voči veriteľovi na poskytnutie schválenej výšky úveru podľa článku 2.3. zmluvných dojednaní žiadosti/zmluvy oproti pohľadávke veriteľa voči dlžníkovi na zaplatenie odplaty podľa ods. 8.1. písm. a) tejto dohody o poskytnutí služby (resp. zníženej výšky odplaty) a to ku dňu poskytnutia úveru dlžníkovi podľa článku 2.3. zmluvných dojednaní žiadosti/zmluvy. Odplata za poskytnutie odkladu splatnosti splátok revolvingu je splatná dňom poskytnutia revolvingu dlžníkovi. Veriteľ a dlžník sa dohodli na započítaní vzájomných pohľadávok, a to pohľadávky dlžníka voči veriteľovi na poskytnutie schválenej výšky revolvingu podľa článku 4.1. zmluvných dojednaní žiadosti/zmluvy oproti pohľadávke veriteľa voči dlžníkovi na zaplatenie odplaty podľa ods. 8.1. písm. b) tejto dohody o poskytnutí služby (resp. zníženej výšky odplaty) a to ku dňu uskutočnenia revolvingu podľa článku 4.3. zmluvných dojednaní žiadosti/zmluvy. Rozdiel bude uhradený na účet dlžníka uvedený v čl. 2 žiadosti/zmluvy“, je neplatná z dôvodu jej neprijateľnosti. Priznal žalobkyni proti žalovanému nárok na náhradu trov konania v celom rozsahu. Proti tomuto rozsudku podal odvolanie žalovaný, o ktorom rozhodol Krajský súd v Prešove rozsudkom, č. k. 5Co/26/2018-117 z 18. decembra 2018 tak, že napadnutý rozsudok potvrdil. Rozsudky nadobudli právoplatnosť 25. januára 2019 a vykonateľnosť 29. januára 2019.

2.2 Súd prvej inštancie mal z výsledkov vykonaného dokazovania preukázané, že v konaní vedenom pod sp. zn. 18C/264/2016 bolo konštatované porušenie ustanovení zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/1990/372/>> o priestupkoch v znení neskorších predpisov, zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov a zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník, ktoré zabezpečujú európsky štandard ochrany spotrebiteľa v prípadoch uzatvárania zmlúv o spotrebiteľskom úvere.

2.3 Vychádzajúc z uvedeného súd prvej inštancie nepovažoval za primerané priznať žalobkyni plnú výšku požadovaného finančného zadostučinenia, zároveň však nepovažoval za primerané priznať jej sumu nižšiu ako polovica požadovaného finančného zadostučinenia, vzhľadom na konanie žalovaného, ktorý prijal plnenie na základe zmluvy č. XXXXXXXXXXXX uzatvorenej medzi stranami sporu 26. marca 2014, napriek tomu, že neobsahovala zákonom požadované náležitosti tak, ako to bolo konštatované v rozsudku, č. k. 18C/264/2016-50 z 18. mája 2017 a použil voči žalobkyni neprijateľné zmluvné podmienky. Pri stanovovaní výšky finančného zadostučinenia bral do úvahy skutočnosť, že žalovaný sa na úkor žalobkyne bezdôvodne obohatil o sumu 537,14 eur a žalobkyňa sa vydania bezdôvodného obohatenia musela domáhať na súde. Ďalej zohľadnil aj prípadné náklady žalobkyne vyvolané žalobou podanou vo veci sp. zn. 18C/264/2016 a odvolaním podaným žalovaným, ale aj tú skutočnosť, že žalovaný použil v zmluve o revolvingovom úvere č. XXXXXXXXXXXX z 26. marca 2014 neprijateľné zmluvné podmienky.

2.4 Súd prvej inštancie predmet sporu právne posúdil podľa § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/1990/372/>> o priestupkoch v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ochrane spotrebiteľa“).

2.5 O nároku na náhradu trov konania súd prvej inštancie rozhodol podľa ustanovenia § 255 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“) a s ohľadom na skutočnosť, že v prejednávanej veci výška plnenia závisela od úvahy súdu a skutočnosť, že žalobkyňa bola plne procesne úspešná, lebo mala plný úspech, čo do základu uplatneného nároku priznal žalobkyni právo na plnú náhradu trov konania z prisúdenej sumy.

3. Proti tomuto rozsudku v rozsahu výroku o povinnosti žalovaného zaplatiť žalobkyni 300,- eur a výroku o trovách konania podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalovaný. Namietal, že súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. V odvolaní tvrdil, že z formulácie ustanovenia § 3 ods. 5 zákona o ochrane spotrebiteľa vyplýva, že zákon v prvom rade vyžaduje domáhanie sa ochrany svojho práva a až za predpokladu úspešného uplatnenia porušenia práva môže prichádzať do úvahy úvaha o vzniku nároku na finančné zadostučinenie. Konštatoval, že ak je účelom zadostučinenia nahradenie diskomfortu, ktorý by mal spotrebiteľ s uplatnením práva na súde zažívať, potom je namieste otázka, či multiplikovanie sporov a rozdrobovanie do viacerých rovnako znamená, že sa má multiplikovane poskytovať, resp. vôbec

či má takto vznikat primerané finančné zadosťučinenie. Zdôraznil, že ak súdna prax vymedzuje účel finančného zadosťučinenia aj ako odškodnenie za diskomfort, potom by sa mal súd prvej inštancie zaoberať pri svojom rozhodovaní tým, do akej miery tento diskomfort existuje, pokiaľ spotrebiteľ namiesto jedného sporu iniciuje niekoľko (a to v súvislosti s tým istým zmluvným vzťahom). Tvrdil, že touto jeho námietkou týkajúcou sa základu nároku ako aj jeho výšky sa súd prvej inštancie vôbec nezaoberal, čo považoval za porušenie práva na spravodlivý proces, porušenie povinnosti súdu vyporiadať sa so skutočnosťami týkajúcimi sa veci samej a tiež porušenie povinnosti riadne odôvodniť súdne rozhodnutie. V súvislosti s výškou primeraného finančného zadosťučinenia žalovaný namietal absenciu konkrétnych dôvodov, na základe ktorých súd dospel k sume 300,- eur ako oprávnenej a primeranej a neprimeranosti sumy 300,- eur. Zdôraznil, že z odôvodnenia nie je zrejmé, aké konkrétne skutočnosti súd posudzoval. Mal za to, že aj keď výška primeraného zadosťučinenia je vecou úvahy súdu, táto úvaha nemôže byť ani svojvoľná a ani nepreskúmateľná, Naopak, musí sa opierať o celkom konkrétne a preskúmateľné hľadiská. Avšak v tomto prípade súd takéto zdôvodnenie neuvádza. Subjektívne konštatovanie súdu, čo považuje za primerané, je podľa neho v rozpore s ustanovením § 220 ods. 2 CSP, pretože súd je povinný uviesť konkrétne skutkové a právne závery, o ktoré opiera svoje rozhodnutie. Na základe uvedených skutočností žalovaný navrhol, aby odvolací súd zmenil rozsudok v napadnutom rozsahu tak, že žalobu zamietla a priznal mu právo na náhradu 100 % trov právneho zastúpenia. Zároveň si uplatnil nárok na náhradu trov odvolacieho konania a trov právneho zastúpenia v odvolacom konaní.

4. K odvolaniu žalovaného sa vyjadrila žalobkyňa podaním z 13. septembra 2019. Poukázala na skutočnosť, že v konaní vedenom Okresným súdom Humenné pod sp. zn. 18C/264/2016 bola vo všetkých požadovaných nárokoch úspešná, čím boli splnené podmienky pre priznanie primeraného finančného zadosťučinenia v zmysle ustanovenia § 3 ods. 5 zákona o ochrane spotrebiteľa. Žalobkyňa navrhla, aby odvolací súd rozsudok v napadnutom rozsahu ako vecne správny potvrdil a priznal jej náhradu trov odvolacieho konania.

5. Žalovaný sa k vyjadreniu žalobkyne v súdom určenej lehote nevyjadril.

6. Krajský súd v Prešove ako súd odvolací, v rámci kompetencií vyplývajúcich z ustanovenia § 34 CSP, po zistení, že odvolanie bolo podané v zákonom stanovenej lehote (§ 362 ods. 1 CSP), oprávnenou osobou (§ 359 CSP), prejednal odvolanie podané žalovaným a preskúmal rozhodnutie súdu prvej inštancie, ako aj konanie mu predchádzajúce v zmysle zásad vyplývajúcich z ust. § 378 a nasl. CSP bez toho, aby nariadil odvolacie pojednávanie podľa § 385 CSP (a contrario) a na tomto pojednávaní zopakoval, či doplnil dokazovanie vykonané prvoinštančným súdom. Právnym dôsledkom takéhoto postupu odvolacieho súdu je jeho viazanosť skutkovým stavom zisteným súdom prvej inštancie (§ 382, § 385 CSP). Pri preskúmaní napadnutého rozsudku bol odvolací súd viazaný dôvodmi podaného odvolania do tej miery, že nebol oprávnený tento rozsudok preskúmať z iných dôvodov, než ktoré boli výslovne uvedené v podanom odvolaní. Výnimkou by mohli byť len vady konania, ktoré sa týkajú procesných podmienok, aj keď neboli v odvolacích dôvodoch uplatnené (§ 380 ods. 1, 2 CSP). Pretože rozsudok vo veci samej musí byť verejne vyhlásený, odvolací súd uverejnil v zákonom stanovenej lehote miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku na úradnej tabuli súdu a webovej stránke Krajského súdu v Prešove (§ 378 ods. 2, § 219 ods. 1, 3 CSP). Po prieskume napadnutého rozhodnutia podľa vyššie uvedených zásad (§ 379, § 380 ods. 1, 2 CSP) dospel odvolací súd k záveru, že odvolanie žalovaného nie je dôvodné a rozhodnutie súdu prvej inštancie je potrebné ako vecne správne potvrdiť.

7. Podľa § 387 ods. 1 CSP, odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

Podľa § 387 ods. 2 CSP, ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

8. Odvolací súd v odvolacom konaní posúdil relevantnosť konkrétnych odvolacích dôvodov v kontexte s namietaným nesprávnym právnym posúdením, to, či súd prvej inštancie na zistený skutkový stav správne, v úplnosti, aplikoval príslušné právne predpisy, či riadne svoje rozhodnutie odôvodnil, to všetko s prihliadnutím na to, že v odôvodnení rozhodnutia nemusí byť daná odpoveď na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní (Ústavný súd Slovenskej republiky II. ÚS 78/05).

9. Vo veci sa v dostatočnom rozsahu zistil skutkový stav a zo zistených skutočností bol vyvedený správny právny záver. Keďže ani v priebehu odvolacieho konania sa na týchto skutkových a právnych zisteniach nič nezmenilo odvolací súd si osvojil náležité a presvedčivé odôvodnenie rozhodnutia prvoinštančným súdom, na ktoré v plnom rozsahu odkazuje. V odôvodnení rozsudku súd prvej inštancie dostatočným, jasným, zrozumiteľným a výstižným spôsobom vysvetlil, ktoré skutočnosti považoval za preukázané, z akých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil. Podrobným spôsobom objasnil, na základe akých skutočností a na podklade akej právnej úpravy vec právne posúdil. V nadväznosti na uvedené odvolací súd nepovažoval za potrebné opakovať resp. dopĺňať rozhodnutie súdu prvej inštancie. Len na zdôraznenie správnosti rozhodnutia súdu prvej inštancie uvádza:

10. Z obsahu spisu má odvolací súd za preukázané, že žalobkyňa si uplatňuje nárok na primerané finančné zadosťučinenie na základe toho, že v konaní vedenom Okresným súdom Humenné pod sp. zn. 18C/264/2016 o zaplatenie 537,14 eur s príslušenstvom, bola ako žalobkyňa v postavení spotrebiteľa úspešná, dôkazom čoho je rozsudok z 18. mája 2017 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Prešove, č. k. 5Co/26/2018-117 z 18. decembra 2018, ktoré nadobudli právoplatnosť 25. januára 2019 a vykonateľnosť 29. januára 2019. Keďže žalovanému bola v tomto konaní uložená povinnosť vydať žalobkyni bezdôvodné obohatenie vo výške 537,14 eur s príslušenstvom a zároveň bola určená neprijateľnosť zmluvných podmienok uvedených v článku 8 bod 8.1. a 8.4. zmluvy o revolvingovom úvere č. XXXXXXXXXXXX uzatvorenej medzi žalobkyňou a žalovaným 26. marca 2014, žalobkyňa sa podanou žalobou domáhala primeraného finančného zadosťučinenia vo výške 537,14 eur, ktoré sa rovná sume, o ktorú sa žalovaný na jej úkor bezdôvodne obohatil.

11. V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje na skutočnosť, že ustanovenie § 3 ods. 5 zákona o ochrane spotrebiteľa upravuje právo spotrebiteľa žiadať primerané finančné zadosťučinenie v prípade, ak na súde úspešne uplatní porušenie svojho práva, a to od toho, kto za toto porušenie práva zodpovedá. Cieľom finančného zadosťučinenia je dovŕšenie ochrany porušeného práva spôsobom, ktorý vyžaduje poskytnutie vyššieho stupňa ochrany. Hypotéza tejto právnej normy vyžaduje splnenie predpokladov, ktorými sú úspešné uplatnenie porušenia práv alebo povinností ustanovených zákonom o ochrane spotrebiteľa alebo osobitnými predpismi a spôsobilosť takéhoto porušenia práva alebo povinnosti privodiť spotrebiteľovi ujmu. Samotná povaha primeraného finančného zadosťučinenia neumožňuje jeho priame vyčíslenie, preto súdu nemusia byť predložené dôkazy o existencii ujmy, pretože stačí, ak táto ujma tu je. Bez právneho významu je, či ujma spotrebiteľovi reálne vznikla, pretože postačuje iba možnosť vzniku ujmy. Inštitút primeraného zadosťučinenia môže na účely ochrany spotrebiteľa naplniť požiadavku účinného a odradzujúceho prostriedku ochrany.

12. K odvolacej námietke žalovaného o nesprávnom právnom posúdení veci súdom prvej inštancie, odvolací súd uvádza, že v zmysle záverov konštantnej judikatúry právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení sú vyvodzované právne závery a aplikovaná konkrétna právna norma na zistenie skutkového stavu. Nesprávne právne posúdenie je chybnou aplikáciou práva na zistený skutkový stav; dochádza k nemu vtedy, ak súd nepoužil správny, náležitý právny predpis, alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho interpretoval, alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery.

13. Po oboznámení sa s odôvodnením napadnutého rozsudku, odvolací súd zhodnotil túto odvolaciu námietku vo vzťahu k samotnému nároku ako aj k výške priznaného zadosťučinenia za nedôvodnú. Z napadnutého rozsudku má odvolací súd za preukázané, že žalobkyňa si úspešne uplatnila voči žalovanému právo na ochranu spotrebiteľa v dôsledku získania bezdôvodného obohatenia a používania neprijateľných zmluvných podmienok dodávateľom a ich uplatňovania v čase, kedy boli zmluvné dojednania vyhlásené za neprijateľné zmluvné podmienky, v dôsledku čoho má podľa zákona o ochrane spotrebiteľa právo na primerané finančné zadosťučinenie. Základ nároku je tak nepochybné daný.

14. Čo sa týka výšky súdom prvej inštancie priznaného finančného zadosťučinenia, ustanovenie § 3 ods. 5 zákona o ochrane spotrebiteľa neustanovuje žiadne kritéria pre vymedzenie výšky, resp. spôsobu výpočtu finančného zadosťučinenia pre spotrebiteľa.

15. Podľa názoru odvolacieho súdu bez stanovenia kritérií pre určenie výšky primeraného finančného zadosťučinenia je v danom prípade potrebná komparácia s odškodňovaním iných nemajetkových újm v

zmysle vnútroštátnych právnych predpisov (nevyučujú európske), pri ktorých dochádza k ujme fyzickej osoby ďaleko závažnejším a už nezvratiteľným spôsobom.

16. V danej veci považuje odvolací súd sumu 300,- eur za primeranú rozsahu a povahe porušenia práv žalobkyne, keďže porušenie práv spotrebiteľa spočívalo v získaní bezdôvodného obohatenia vo výške 537,14 eur a použití neprijateľných zmluvných podmienok v zmluve o revolvingovom úvere č. XXXXXXXXXXX z 26. marca 2014

17. Vzhľadom na uvedené má odvolací súd za to, že súdom prvej inštancie priznaná suma zodpovedá svojmu účelu, teda poskytuje žalobkyni ako spotrebiteľke satisfakciu a odradí dodávateľa od porušovania práv spotrebiteľov. Žalobkyňa bola nútená v dôsledku konania žalovaného domáhať sa ochrany svojich práv prostredníctvom súdneho konania, ktoré určitým spôsobom zasahuje do bežného života spotrebiteľa a je spôsobilé mu privodiť ujmu v súkromnom živote vo forme strachu, nepríjemných pocitov a iné. S poukazom na uvedené okolnosti nemožno pochybovať, že výška súdom prvej inštancie priznaného primeraného finančného zadosťučinenia je adekvátna skutočnostiam prejednávaneho prípadu a plní základný účel predmetného inštitútu, ktorým je poskytnutie satisfakcie žalobcovi - spotrebiteľovi a odradenie žalovaného od porušovania práv spotrebiteľov.

18. K odvolacej námietke žalovaného o hrubom porušení práva na spravodlivý proces odvolací súd uvádza, že v odôvodnení napadnutého rozhodnutia súd prvej inštancie zrozumiteľným spôsobom uviedol právne dôvody, pre ktoré žalobe vyhovel. Jeho rozhodnutie nemožno považovať za svojvoľné, zjavne neodôvodnené, resp. ústavne nekonformné, pretože súd prvej inštancie sa pri výklade a aplikácii zákonných predpisov neodchýlil od znenia príslušných ustanovení a nepoprel ich účel a význam. Ako vyplýva aj z judikatúry Ústavného súdu SR iba skutočnosť, že odvolateľ sa s právnym názorom všeobecného súdu nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti rozhodnutia súdu, teda k porušeniu práva na spravodlivý proces (uznesenie NS SR zo dňa 23. 11. 2010, sp. zn. 5Cdo/218/2010, uznesenie Ústavného súdu SR z 08. 06. 2006, I. ÚS 188/06).

19. K odvolacej námietke žalovaného, že konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, odvolací súd uvádza, že predmetný odvolací dôvod predstavuje pochybenie v procesnom postupe súdu prvej inštancie, ktoré nemožno subsumovať pod iné odvolacie dôvody a ktoré je spôsobilé vyvolať následok nesprávneho rozhodnutia vo veci. Z odvolania žalovaného však žiadne konkrétne porušenie procesného postupu súdu prvej inštancie nevyplýva, preto sa odvolací súd predmetnou námietkou žalovaného bližšie nezaoberal.

20. Čo sa týka odvolacej námietky žalovaného, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, odvolací súd konštatuje, že súd hodnotí jednotlivý dôkaz z hľadiska jeho dôležitosti (relevancia vo vzťahu k zisťovaným skutočnostiam), zákonnosti (a to z pohľadu jeho získania, ako aj vykonania) a pravdivosti (hodnovernosť zdroja). Po „individuálnej selekcii“ následne súd hodnotí všetky dôkazy vo vzájomnej súvislosti (pri tomto hodnotení už pravdivosť dôkazu posudzuje aj v súvislosti s prípadným rozporom s inými dôkazmi). K nesprávnym skutkovým zisteniam z vykonaných dôkazov súd dospeje nesprávnym vyhodnotením dôležitosti alebo pravdivosti dôkazov alebo porušením pravidiel formálnej logiky. Z odvolania žalovaného však nevyplýva žiadne nesprávne skutkové zistenie, ku ktorému by súd prvej inštancie dospel, preto sa odvolací súd ani touto námietkou žalovaného bližšie nezaoberal.

21. Správnemu rozhodnutiu súdu prvej inštancie vo výroku o povinnosti žalovaného zaplatiť žalobkyni 300,- eur zodpovedá aj súvisiaci výrok o trovách konania.

22. Na základe uvedených skutočností považuje odvolací súd odvolanie žalovaného za nedôvodné a vzhľadom na uvádzané dôvody odvolací súd postupom vyplývajúcim z ustanovenia § 387 ods. 1, 2 CSP rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom rozsahu ako vecne správny potvrdil.

23. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa ustanovenia § 396 ods. 1 CSP v spojení s ustanovením § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 CSP. Dôvodom takéhoto rozhodnutia o trovách bola skutočnosť, že v odvolacom konaní bola žalobkyňa úspešná v celom rozsahu, preto jej súd priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania proti žalovanému v rozsahu 100 % a zároveň žalovaný v

odvolacom konaní úspech nemal. O výške náhrady trov konania rozhodne v zmysle ustanovenia § 262 ods. 2 CSP súd prvej inštancie po právoplatnosti rozsudku.

24. Rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Prešove v pomere hlasov 3 : 0.

**Poučenie:**

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy ( § 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 odsek 2 CSP v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 odsek 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).